

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

On ens volen portar?

Es fa difícil poder veure una orientació clara

El debat sobre l'orientació política del Govern que es va celebrar la setmana passada al Consell General no ha estat gaire aclaridor de les perspectives de futur que s'ofereixen a la ciutadania.

En els debats que ens afecten és tan rellevant la realitat com la narrativa que intenta explicar-la. Queda clar que és en l'àmbit de l'economia que apareixen més discrepàncies entre les dades i la seva interpretació. Gairebé tots els protagonistes han mirat de portar l'aigua al molí dels seus interessos, perquè coincidís amb el seu relat.

L'ambient, enrarit, se suspena en un aiguabarreig on se sumen la Covid, l'augment de preus, el col·lapse de la confiança i la proximitat d'eleccions generals.

Queda clar que els representants polítics elegits el 2019 interactuen ben poc negociant al Consell General i sobreactuen davant de la ciutadania.

Ara resulta que no hi ha excés, sinó escassetat d'acords per part de les elits polítiques. Els càrrecs institucionals actuals del Govern es preocupen més d'informar, via comunicació cloroform, de les seves decisions, o perspectives de possibles decisions, als que les gaudiran –o patiran– que no pas de pactar-les amb els que les han d'aprovar primer.

El país necessita polítiques eficients econòmicament i justes socialment, però no s'acaben de plantejar perquè a les acaballes de la legislatura tots estan pensant en els seus votants. Els uns sembla que “saben per a qui

governen...” o en conseqüència vigilan per no aixafar cap ull de poll. Els altres sembla que no acaben de tenir clar que per poder governar cal una proposta transversal i centrada que no s'adreci només a una “clientela”, ben identificada però minoritària, sinó que busqui una majoria de progrés.

Avui a Andorra caldria plantejar una política de pacte de país, precís en els objectius. Caldria una política transversal.

Una política que rau en la gestió de les expectatives de tota la ciutadania i d'aconseguir que tots fem un esforç per la comunitat.

Però el que sí va quedar clar la setmana passada al Consell General és que no hi serà.

Els polítics interactuen poc al Consell General i sobreactuen molt davant la ciutadania

L'editorial del BonDia del divendres 9 de setembre ho deia prou clar: la situació excepcional requereix uns polítics excepcionals “que estiguin a l'altura de la generació que va fer possible la Constitució del 1993”.

Dissortadament aquest darrer debat de política general de la legislatura 2019-2023 no ha donat gaires llums sobre qui i com hauria de governar l'any vinent aquesta Andorra inestable i imprevisible.

Queda al descobert la falta

d'idees per fer front comú a una crisi com l'actual. Ningú no sap què es farà demà. La conclusió és depriment: el futur el decidiran els que no saben on van.

Ecoltava la setmana passada que alguns es preguntaven, i el poble?

No ens enganyem, la majoria de la gent, ocupada en els seus assumptes particulars, té una informació limitada sobre els assumptes públics.

Però aviat haurà de triar entre la més o menys coneguda acció passada del Govern i les inconcretas promeses de futur de l'oposició.

Hi ha, i sap molt greu, un gran escepticisme general i una gran davallada de la confiança en els polítics elegits el 2019.

La gestió de la pandèmia pel Govern ha estat globalment correcta, ho hem dit en repetides ocasions, però també ha estat molt decebedora en la gestió de l'economia i de la negociació de l'acord d'associació.

En aquestes condicions les pròximes eleccions no s'anuncien pas com especialment engrescadores.

El futur que ens espera és realment magre perquè s'ha vist que al Consell General no són capaços de posar-se d'acord en les qüestions centrals del país.

Es podria tanmateix donar una situació de cansament que fes que molts que consideren que no hi ha una alternativa estructurada, però que estan tips de tanta comunicació cloroform i fotografia diària, acabessin elegint el dolent per conèixer.